

MIHAI NEGULESCU

DE UNDE VINE DIMINEAȚA,

EDITURA ION CREANGĂ

Procedur II
An. 1986/87
18.06.1987
Inv. 2. b.

MIHAI NEGULESCU

DE UNDE VINE DIMINEAȚA

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1987

Ilustrații de VALENTIN TÂNASE

DE UNDE VINE DIMINEAȚA

Dimineata vine pe vînt,
dimineata vine pe soare
sau o aduce un cuvînt
și uneori un semn de
întrebare

Vine dimineata pe roți
de crizantemă
ori romaniță ?
Ia-o în brațe, fetiță.
Ia-o, băiete, de poți...

Dimineata vine din vechiul
geam
de la camera bunicii ?
Cîteodată crește pe ram
și o culeg licuricii.

Vine dimineata pe cer
dintr-un cireș, dintr-un trîl...

Sau suie ca un elicopter
prin bucuria de a fi copil.

MAMA

Spre o vîrstă de lumini,
într-o țară fără seamăn —
mă veghează ochi senini,
mă înalță dor de mamă.

Într-un suflet de copil,
cît o țară de petale —
sînt ca soarele-n april
razele iubirii tale.

De la tine am comori :
cîntecul și privirea clară,
grai de floare și de dor
și de țară milenară.

Muncă, vis și frumuseți
sînt brățara ta de aur —
tot ce-mi spui, tot ce mă-nveți
e întîiul meu tezaur.

Șoim viteaz mă-nveți să fiu,
de nimic să nu am teamă...
Mîndră ești că îți sînt fiu —
mîndru sînt de tine, Mamă.

DOAR PRIVIRILE CURATE

Pe o aripă de soare,
pe un țărm necunoscut
cine îmi așteaptă oare
glasul, gîndul nevăzut ?

Scrisul vine plin de vise
pe o coală fără nori...
Toate zările deschise
sînt pentru cutezători.

Clipa trece. Clipă vine,
soare-n soare luminînd ;
Mihăiță, sînt cu tine
orișunde,-n orice gînd.

Dorul vine, dorul scade ?
Focuri mari rămîn oricum.
Doar privirile curate
îmi deschid spre casă drum.

CULCĂ URSUL, MIHĂIȚĂ !

Strada stele-n cer răstoarnă...

— Spune-mi, Mamă, cînd adorm,
noaptea ce să văd în somn ?
Vis de vară ? Vis de iarnă ?

— Radu, te-ai spălat pe dinți ?

— Oana, ai făcut băiță ?

— Culcă ursul, Mihăiță...
Somn ușor, copii cumînți !

În paharul jucăuș
periuța stă uscată ?
Cine a intrat sub duș ?
Mormăilă miere cată.

Ce copil de seama lor
nu-ntîrzie la culcare ?
Le spui seara :

— Somn ușor.

Ei răspund cu-o întrebare :

— Spune-mi, Mamă, cînd adorm,
strada stele-n cer răstoarnă ?
Vis de vară, vis de iarnă —
noaptea ce să văd în somn ?

— Ce-i frumos, și drag, și bun,
adă floare — în visare...
Luna doarme în alun...
Somn ușor ! Veî crește mare.

Radu se mai joacă-n pat.
Oana mai întreabă-n șoapte :
Spune-mi, Mamă, legănat —
ce vrei să visez la noapte ?

Fie vară, fie frig
pleoapele li-s încă treze...
Meme ar mai sta un pic —
ce-i mai bine să viseze ?

Nea sau lună bate-n prag ?
Ceasul zboară-n feerie.
Să visezi, luceafăr drag,
că ți-am scris o poezie !

CULORILE

Culorile de unde vin ?
Din depărtare...
Din senin...

Culorile de unde cresc ?
Dinspre un vis
copilăresc...

CE POVEȘTI ADUCE BRADUL ?

Unde-s iezii cucuieti,
care nu știu ce e teama ?
Vine tata, vine mama —
ce aduc pentru băieți ?

Orele au nins acasă
așteptare, cât cuprinzi.
Uite, mîna dacă-ntinzi
dai de vocea lor sfioasă :

— Spune, mamă, unde ții
darurile fără seamăn ?
Sau mai bine vino, ia-mă,
să ne-alegem jucării.

Fulgi de vată bat în poartă —
nu vă temeți...

Cîine rău
nu avem. Și vă așteaptă
MeMe cu fratele său.

Bate-n poartă omul bun ?
Nea s-alină pe obraze ?
Vine bradul încărcat,
pe o sanie de raze.

Albi și ninși, măi, ce mai urși
de sub brad răsar deodată!
Iată, mama. Iată, tata.
Pe sub cetină ascunși !

Ninge luna, ninge ora.
Stele bat în geamuri mari.
Brațele amîndurora
se deschid către ștregari.

Pentru MeMe, pentru Radu,
care-au fost copii cumini
ce povești aduce bradul —
inventate de părinți ?

UNU, DOI, TREI...

Primii pași mi te-au purtat
pîn'la ușă, pîn'la prag
Dar acolo, prieten drag,
cine ți s-a arătat ?

O alee, un copac
și o stradă în lumină.
Lasă pașii tăi să vină
pînă-n stradă, prieten drag.
Dar cu strada, mic-voinic,
lumea ta abia începe...
Hai cu noi și vei pricepe
ce e mult, ce e nimic.

Un copil, doi copii
au trecut pe lângă tine.
Hai, grăbește-te mai bine —
cel de-al treilea să fii.

Handwritten signature

BUN GĂSIT, NUMĂRĂTOARE !

Unul — e un mînz vioi,
prin ogradă zburdă-n goană :
— Haide, MeMe, fără teamă
sări în şa, şi fi-vom *doi* !

Radu, fratele mai mare
are loc şi el în şa ?
Iată : la numărătoare,
trei prieteni vom afla.

Între goană şi alint,
mînzul zarea o cuprinde.
Patru bulgări de argint
îi scînteie în copite.

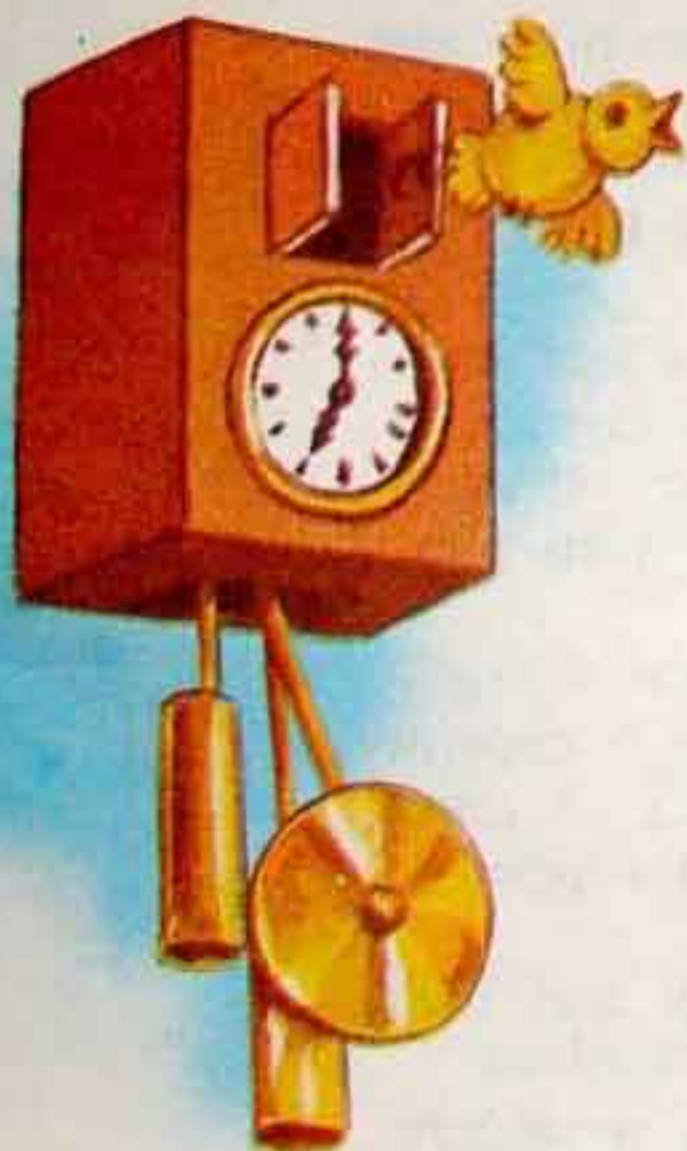
Bravo, dragii mei băieţi.
Sora Oana vă aduce
pentru mînz şi călăreţi
cinci felii de zahăr dulce.

Unu,
doi,
trei,
patru,
cinci...
Şase numere călare
pe vreo şapte versuri mici...

Bun găsit, Numărătoare !

GRADINIȚĂ, TE-AI TREZIT ?

Dimineata, Mihăiță,
iar plecăm
la grădiniță.

Apă rece...
Somnul trece
Pe la șapte fără zece.

Ca băieții cei cuminiți,
te speli repede
pe dinți.

Ca băieții mamei dragi,
singur-singur
te îmbraci.

Cum deprinderea ne cere,
vesel spui : La revedere !
Jocuri, casă, soră, frate,
ne vedem pe înserate...

Cu-ntîmplări necunoscute,
zi de iarnă,
treci mai iute !
Jocuri, cîntec, poezii,
pentru cei mai dragi copii.

Timpul,
printre preșcolari,
are numai ore mari.

Către tine merg grăbit...
Grădiniță,
te-ai trezit ?

CUM CITEȘTE PREȘCOLARUL

Risipite prin cuvinte
firme, cărți, TV, ziarul —
litere de pretutindeni
ce tot au cu preșcolarul ?

Toate-ar vrea ceva să-i spună.
toate-i tac ceva... Cum oare
să-l ajut la descifrare ?
Tainele îl iau de mână.

Hai cu noi pe străzi... Ia seama :
scris frumos e tot orașul...
Spre silabe uriașul
înțeles ascuns
te cheamă.

Să-ncercăm : aici ce scrie ?
Litere semnalizează...
— Hai, citește-acum. Cutează :
Lap-te.
Pii-ne.
Li-bră-ri-e.

Tu, cu dicție frumoasă,
ca-ntr-o lecție gustoasă
peste tot, pînă acasă,
îmi citești : *Cofetărie...*

SEARĂ PE AEROPORT

Oare ce poem nescris
seara umblă pe la gene ?
Fie aievea, fie-n vis —
te-ntîlnești în el cu MeMe.

Bate pe la geamuri mari
ce undire de luceafăr ?
Mergi prin lume, temerar —
ai să vii acasă teafăr.

Urcă, pasăre de-argint,
lîngă aripa visării !
Pe băieți nicicînd nu-i mint
orele aerogării.

Ora patru, ora cinci —
e aproape decolarea...
Tată, toți copiii mici
se fac mari, de așteptare ?

Cu un zîmbet năzdrăvan,
strîng, de pe a nopții față,
stelele în geamantan.
Și... se face dimineață.

DRAGOSTE ȘI-NSENINARE

Ora poate fi frumoasă
cînd valiza este gata ?
Cînd vreodată pleacă tata
tu rămîi bărbat acasă.

Tu privești spre altă lume,
alte taine se deschid...
Te gîndește — ai un nume ;
să-l păstrezi, neumbrit.

MeMe, năzdrăvanul mamei,
joacă-te, fii vesel, crești
niciodat' să nu se farme
raza casei părintești.

Ai deschis cu bucurie
către lume, ochi curați.
Zarea limpede să-ți fie
sprijinită pe Carpați.

Mihăiță, unde-i oare
Făt-Frumos, prin ce povești ?
Dragoste și-nseninare
ne-ncetat ne dăruiești.

FEREAȘTRA DE RĂȘĂRIT

Ca un copil vine dimineața
Soarele
la fereaștra de răsărit ;
întinde palme fragede :
„Ia-mă în brațe”.
Surîde fericit :
„Să aveți
o zi fără nor ;
vă fie clipele binecuvîntate...”
Ca un copil, Soarele
în fiecare zi
la fereaștra de răsărit.

PATRIA, TĂRÎM DE FLOARE

Pe o ramură, cît soare
prinde viață în april ?
Patria — țărîm de floare
crește-n fiecă copil !

Ce izvoare fermecate
nasc luceferi în Carpați ?
Cînd luminează sorbi din carte —
ca luceferii te-nalți !

Glas de bucium cum adună
glas de veacuri și eroi ?
Mîine, patrie română,
vei fi mîndră și de noi...

CARTEA

Cartea ce ne-o dăruie, țară,
e izvor de suflet sfînt.
Poartă-n fila ei comoară —
nestemate de cuvînt.

Vise noi, cutezătoare,
înfloresc din scrisul ei.
Spune-mi, țară... Spune-mi : Ce-i
Cartea pentru mine ?
— Soare !

TELEFON DIN SOFIA

Sună geamul, sună fila...
— Alo, alo... Mihăiță.
Peste vilă, peste Rila
stol de nea
sau de halviță ?

Îmi dă ton
dinspre balcon
muntele cu albă blană.
Lămița năzdrăvană —
să-nflorească — vrea palton.

Peste munți, în iarna mare,
telefonul sună-sună
ca un dor, ca o chemare :
— Mihăiță, veste bună,
prin zăpada
luminată
umblă urși de ciocolată.

Nu-i departe...
Ne desparte
doar o Dunăre bătrână.
Ia-o pe Mama de mână
și-ai s-ajungi pe înserate !
Prin zăpezile-argintii
lui Răduc,
frate drăguc,
ca să vii mai iute-aci
cere-i lecție de schi.

Tu, Onuca,
fuga-fuga,
dă-i lui MeMe
săniuca...

Cu ușoare
aripi
de fulare —
sania cu voi să zboare
pîn' la tata-n depărtare.

Peste gene
de poeme
e un ton ? E un zvon ?
Prin poeme, dragă MeMe,
zboară, prins de un creion,
avionul-telefon !

ILUSTRATĂ DE LA PRAGA

Vino, Oana, vino, Radu.
Vino, Mihăiță... Azi
să vedem cum iese Hrad-ul
din istorie și brazi.

Un castel sau o cetate
din legendă sau din vis ?
Toate-au fost ? Aievea-s toate
cum în cronică s-au scris ?

Peste Vltava se-așează
poduri negre, aspru zid —
numai orele
o rază
din ceasornic vechi trimit.

Infinitul său tezaur
soarele își lasă, mut,
peste turele de aur,
peste tainicul trecut...

Praga, limpede fereastră
sub albastru de zenit.
Dar ce drum spre casa noastră
din creion mi-a tresărit ?

SĂ TE SCOLI DEVREME, MeMe

Anii trec. Tu crești. Degrabă
vine-o vreme,
nu te teme,
cînd Onuca te întreabă :
— Gata MeMe ?
Hai la teme !

Vine anul cînd
ghiozdanul
vesel joacă în spinare...
Azi școlar e băietanul —
bucuria ne e mare.

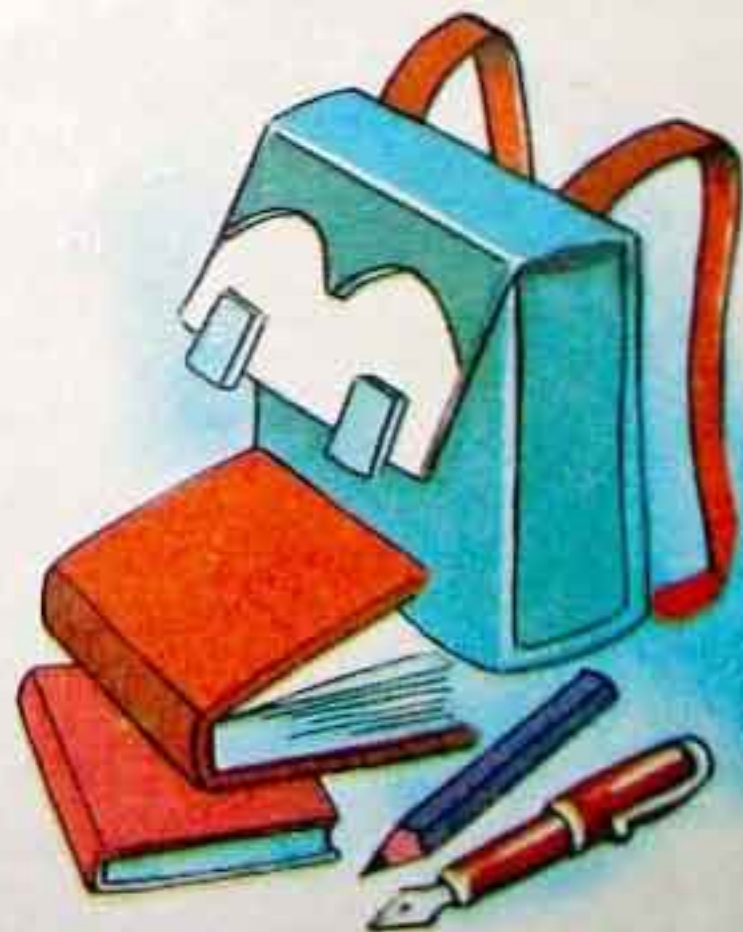
Cartea mult are să-ți placă...
Ce minuni are penarul ?
Stai oleacă
fără joacă
să-ți arăt cum e școlarul.

Freză scurtă,
minte multă
și pantofii lucii-lună.
Uniforma-i mare ?
Scurtă
într-un an o să-ți rămînă !

E atent școlaru-n toate,
nu se zbenguie pe stradă —
fruntea naltă
șapca saltă...
Mama, Oana mîndre-s foarte.

Pasul de sportiv !
Frumoasă
fruntea ! Nimeni nu-i ca tine.
Și la orele de clasă
fii atent, învață bine.

Oana scrie teoreme.
Radu carte știe foarte...
Să te scoli devreme, MeMe,
și-ai s-ajungi ca ei, departe.

FLORI ÎN PRIMA ZI DE ȘCOALĂ

Florile, ce le-am cules
dintr-o zi, ca o grădină
mi-au șoptit cu grai ales
că am țară de lumină.

Florile, ce le-am adus
dintre lanuri, dintre schele,
că li-s gemene, mi-au spus,
toate visurile mele...

Florile, cu taina lor,
soare-adună, cer, iubire —
și le-așează, Tricolor,
pe o carte de Citire.

BUNĂ DIMINEAȚA

Peste munți și peste văi
prin ogrăzi de ciocolată —
nu au voie niciodată
vulpile și oameni răi.

Dus de mână de-un copil
peste zare de cărare
pînă cînd se face mare
urcă soarele tiptil.

Soare tînăr, dimineață.
Și o lume cît cuprinzi.
Pașii mari, întîi timizi,
tot mai ageri bat spre viață.

Soarele și un viteaz
care s-a trezit devreme...
Raza lor răsare azi
de la tata, din poeme.

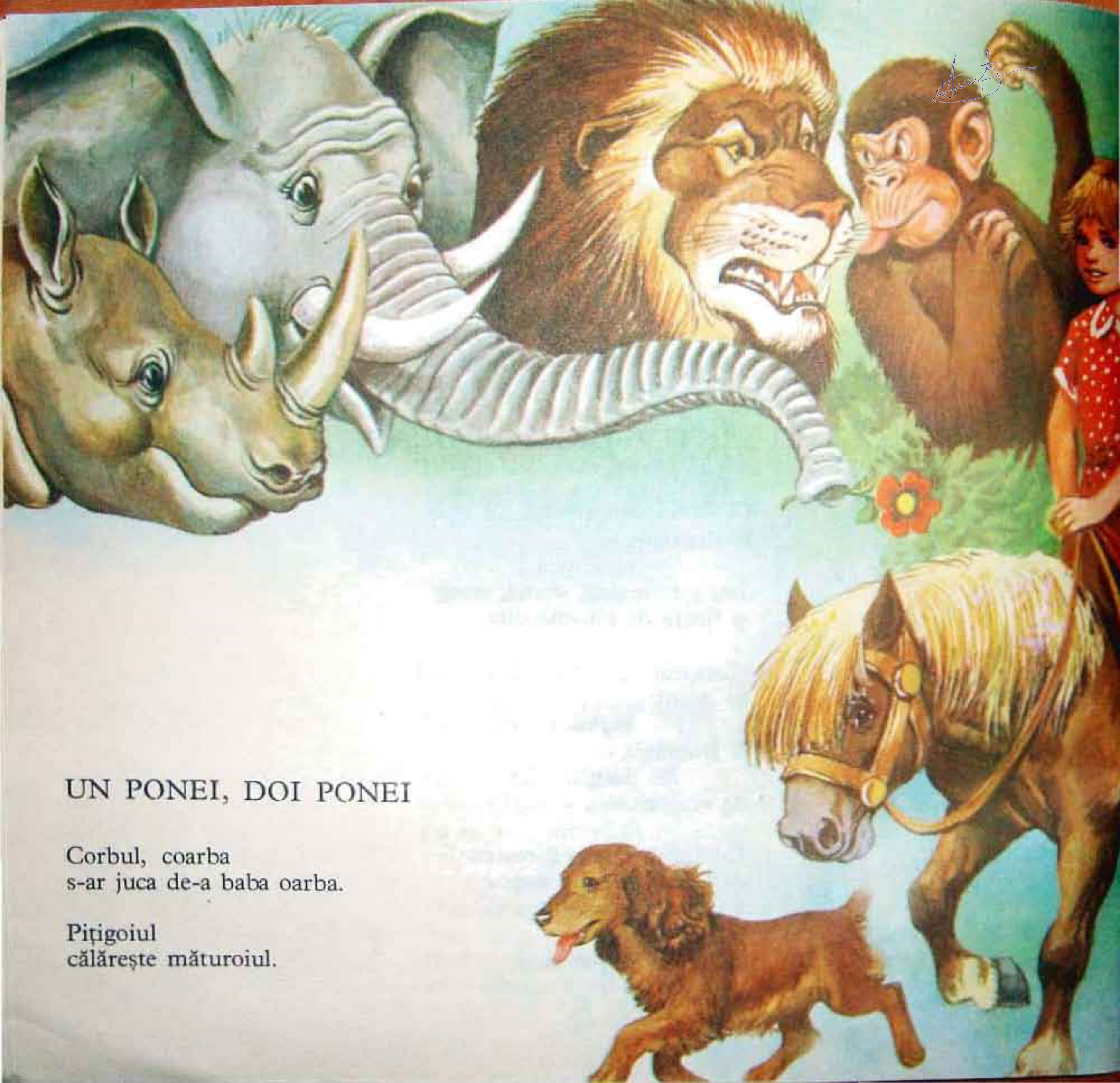

CUVÎNTUL CEL MAI DRAG

Cuvîntul ce-l rostesc cu drag
E România —
 țara mea ;
Îmi este mamă, stemă, steag
și floare de Nu-mă-uita.

Cuvîntul ce-l rostesc, vibrînd
de dorul
 bravilor străbuni.
E România —
 leagăn sfînt
de vise, rîuri și goruni.

Cuvîntul-imn ce îl rostesc
ca legămînt către popor
e România,
și trăiesc
în zborul ei spre viitor !

UN PONEI, DOI PONEI

Corbul, coarba
s-ar juca de-a baba oarba.

Pițigoiul
călărește măturoiul.

Un delfin
scrie cifre fără chin.

Ursul Panda
vrea lalele de Olanda.

O broscuță
a vînat mămăliguță.

Cimpanzeul
e certat cu leul.

Ursul brun
e pe scorbură stăpin.

Elefantul
uită să își facă patul.

Rinocerul
știe unde-ncepe cerul.

Cîinele Enot
a slăbit de tot.

Cîinele Azor
e... vizitator.

Un ponei — doi ponei
poartă-n șa băieții mei.

CÎNTEC

Să stai de veghe la culori,
să nu le lași să
ruginească.

Să nu adoarmă-n trecători
izvor și frunză românească.

Să stai de veghe la candori
și să nu lași să muște
norul
din clarul dimineții — ori
din Soare, întemeietorul.

GLAS DE FLOARE

MeMe frate,
de departe
telefonul va suna ?
Ia ascultă,
Ia ascultă
florile din mîna ta...

ÎN CEASORNIC BATE-O RAZĂ

Drumul tău ce stea curată
il veghează-n Univers ?
Și-l apropie de vers ?
Alo, MeMe. Alo, Tata.

Mergi departe, nu te teme...
Vom fi harnici și cuminiți.
Te așteaptă ochi fierbinți,
Alo, Tata.

Alo, MeMe.

Floarea dorului, înalta
în lumină

decolează.

În ceasornic bate-o rază:
Alo, MeMe.

Alo, Tata.

Urșii s-au trezit devreme
să mănince

unt și miere —
și mai cine miere cere ?
Alo, Tata. Alo, MeMe.

Radu

c-un ghiozdan de lecții
către școală fuge-ndată.
Alo, MeMe. Alo, Tata —
te așteaptă-n parc băieții.

Alo, Tata. Alo, MeMe.
Să-mi aduci mașini
vreo două
sau o săniuță nouă —
le plătesc cu trei desene.

Patru minji
așteaptă-n poartă
să-i plimbăm cu avionul.
Noi

cu minjii și șotronul
decolăm mai ager, tată.

Blinda nea pe frunți de steme
și un glas ca o lumină
lumea-ntreagă însenină :
Alo, Tata... Alo, MeMe...

Avionul și zăpada
către casă poartă gândul
cu iubire luminându-l...
Alo, MeMe. Alo, Tata.

PĂMÎNTUL POARTĂ FLOAREA ȚĂRII MELE

Un glob imens cît numai dinspre stele
privirea l-ar cuprinde dintr-odat'
Pămîntul poartă floarea țării mele
ca pe-o podoabă cum nu s-a aflat.

Un glob imens cît nu-l putem cuprinde
în fragedele brațe de copii —
un glob spre care pacea zori trimite
și raza însořitei prietenii.

Sînt brațe albe, galbene sau negre ;
sînt miliarde brațe de copii —
sub semnul păcii — porumbel de veghe
săgetător spre anii 2000.

AEROPORTURI DE NU-MĂ-UITA

Valiza. Pașaportul. Poezia...
Sîntem cu toții ? Da. Vom decola.
Aeroporturi de Nu-mă-uita
ne-au prevăzut de mult călătoria.

Copil al Terrei, bun găsit acasă !
Sîntem de-o seamă poate. Poate nu...
Ești tu cel mai iubit ? Sînt eu ? Ești tu ?
Eu am, tu ai — o țară preafrumoasă.

Prieteni buni vom întîlni oriunde.
Ca tine pretutindeni cresc copii.
Dă-mi mîna. Seamănă cu-a mea... Solii
de soare ne-nfloresc la fel pe frunte.

Îți plac căluții ? Îți atîrni cireșe
după urechi, la primul verii rod ?
Leit ești mie, cu năsuc cu tot...
Ai frați ? La grădiniță sau la creșă ?

Nici vînt, nici continente n-au putere
să-i țină pe copii înstrăinați.
De-aici, de prin livezi de sub Carpați,
eu chipul vi-l citesc pe-obraz de mere.

Copii ai Terrei, bun venit la școală !
La joc, la meșterală bun venit...
Dă-mi mîna ta, prieten nezărit —
unite mîini — o singură petală.

Sînt pacea, viitorul, prietenia
comori cu care vin din țara mea.
Aeroporturi de Nu-mă-uita
unesc din zări în zări copilăria.

VEVERIȚĂ, DĂ LĂBUȚA

Labe mici, fără sandale.
Ochii — nasturi de pitici...
Ghem de foc prin frunza moale —
ba-i aici ! Ba nu-i aici !

Vine... pleacă. O săgeată
Suie, ageră-n zigzag ?
De pe creanga legănată
ochii ei ce semne fac ?

Rătăcită dintr-o snoavă
cu pitici sau spiriduși,
ba se pierde prin otavă,
ba-n frunzar deschide uși...

Uite-o... Nu e ! Fără tihnă
urcă, sare-n crengi ușor.
Are-n suflet neodihnă —
are-n labe ascensor ?

Uite-n soare se răsfață...
— Haide să te joci aici,
cu alune, prin verdeață,
și o ceată de voinici.

Țese-n fraged salt și fugă,
ce cometă, prin stejari ?
Uite-o, fragedă nălucă,
ager bulgăre de jar.

Poate suflet de pădure
îngrozit de lupi și jderi
a-ntrupat-o — vis ușure —
ca o zină de mister.

Dă alune huța-huța
pe-al frunzarelor chilim.
— Veveriță, dă lăbuța !
Prietenii buni ai vrea să fim ?

SOARELE

Bate dimineata la geam,
copiii mai dorm o secundă ;
visind cum se-așează pe ram
soarele, minge rotundă.

Bat frunzele aerul cald,
copiii au cerul pe față.
Bună dimineata, prieten înalt,
lumină de viață.

Handwritten signature

BUCEGI

Munți cu frunte înnorată
stau de veghe printre râuri,
cu sumane de zăpadă
și păduri albastre, brîuri.

Strîmtă albie zimțată
apa Prahovei își taie
sub opinca lor de piatră,
cu nojițe de pîraie...

ROȘU JDER, NEGRU JDER

De la iarbă pînă-n cer
ești stăpîn pe-ntreg făgetul...
Stai o clipă, frate Jder —
blînd aș vrea să-ți fac portretul.

Căprior închipuit
prin lăstare drum își face ?
Stai în pîndă, pitulit.
Rîul trece. Iarba tace...

Arc de blană și de nervi
încordat în așteptare...
Zvelte ciute, ageri cerbi
nălucesc prin uși de soare.

Cînd răsare-n tufăniș
vreo făptură fără vină
crește-n ochii tăi furiș
însetare de jivină ?

Umbră, taină, ochi sclipind
la un capăt de cărare...
Luna — pavăză de-argint
ocrotește căprioare.

ȘI SĂ-L CHEME-AȘA : GRIVEI

Multe, multe mai ascuți
dacă ai băieți ca el :
— Tată, trebuie bani mulți
ca să cumperi un cățel ?

Oare un soldat elastic
plus un nasture ajung ?
...Dar să nu fie de plastic,
dar să aibă botul lung.

Spune-mi : cu o basculantă
și o minge poți să-l iei ?
...Dar să nu îi punem zgardă
și să-l cheme-așa : Grivei.

Tată, dintr-o pușculiță
pot să scot și doi bănuți...
...Dar să aibă pe blăniță
ploaie de luceferi, mulți.

Mai există oare târgul,
Nică, Pupăza din tei ?
...Ca să latre cu tot sîrgul
din poveste să mi-l iei.

Adă-l, tată, mai degrabă —
cel mai drag dintre căței.
...Vese! să-mi întindă-o labă
și să-mi spună : *Sînt Grivei !*

MORMĂILĂ

Mormăilă, prin pădure
nu mai umbli după mure ?

La stupi mari
cu-albine mici
faguri dulci
nu mergi să strici ?

Pe cărările-nserării
băiețași
nu vrei să sperii ?

Ai vrea tu...
Dar — bum,
 bum,
 pac !
Tata ți-a venit de hac.

Lingă sobă, blana grea
parcă tot m-ar spăimînta.
Cu-așa namilă păroasă
n-aș dormi
o noapte-n casă...

Cum, băiete ? Cum ?
Ți-e frică ?
Tata
 oare ce-o să zică ?

Ia poftim mata încoace !
Mor... mor... mor...
El — tace. Tace.

Ia să văd sub blana lui...
Unde-i ursul ?
Ursul ?
Nu-i !

MÎNZUL

Nerăbdător, cu fruntea înstelată,
adulmecînd cu nările în vînt,
ar tot zburda zănatec
prin ogradă —
atîtea taine să cunoască vrînd.

Ajuns în goană lîngă o ulucă,
stă-n loc, îngîndurat ca un bătrîn,
ne-nţelegînd de ce un gard hapsîn
îi stăvileşte setea lui de ducă...

Dar, iată, se întoarce...
Şi din fugă
copite scapără peste ulucă!

CĂLUȚUL DE MARE

Ştii, Căluţule de Mare,
în caleaşa ta de rază
am pus astăzi o scrisoare
pentru Radu de acasă.

E-o scrisoare fermecată,
cu desene şi cu rime.
Peste-a mării albăstrime
du-o iute, nepătată.

Roagă un delfin cuminte
să te-ajute, uriaşul —
căci altfel, decît poştasul,
tata-ajunge mai-nainte.

CINE EȘTI ?

Elefant... Sau telefon,
Trompă-n furcă,
deșirată...

Pe măsuta de mahon
ce dihanie
se-arată ?

Trupul sur
cînd intră-n larmă
trompa și tresare-nalt.
Alooo... Domnule,
te cheamă
Telefon sau Elefant ?

TELEFON DIN AFRICA

— Alo, tata ?

— Alo, fata ?

Frumoasa și minunata,
Oana mea...

— Tata ?

— Da !

Te sărut din Africa.

O cămilă
pe o filă
ți-am vînat în vers, copilă.
Lui Răduc,
un leu i-aduc,
să îl culce sub pătuc...

— Dar maimuța ?

— Uța-uța.

Uite-ți dă pe braț gentuța...

— Vai, tătucă !

Ce-i, Onucă ?

— Oare-n cocos crește nucă ?

Cum e-acolo ?

— Soare, soro,

colb de colo pînă colo...

Și-o girafă

-n nori se-adapă...

Să-i trimiți prin poștă apă !

Oana mea...

— Tata !

Da !

Te aștept din Africa...

DOR DE CODRU

Într-o vară tropicală
m-am trezit cu un fel de școală.

Pe căldură
Oaia spîină
ține lecții despre lînă.
Lupul plînge că îl plouă
de cînd a ajuns la zoo...

Vulpea rea și firoscoasă
s-a făcut bucătăreasă.

Un mistreț
cu colți semeți
dă lecții la nătăfleți.

De exotica pisică
zebre se feresc cu frică.

Rîsul învață pe tigru
ce-i sacîzul, și ce-i frigul...

Numai cerbul lopătar
stă retras, fără școlari.
Pleoapa lui tot mai visează
taina codrilor de-acasă...

PISU POMPINETA

Pisu Pompineta
și-a luat
șaretă.

Are roți de aur
și la ham — un graur.

Cu caleașca,
piața
face dimineța.

Albă cum e creta,
doamna Pompineta
cumpără merinde —

însă, mai-nainte,
ca să-i poată prinde,
clopoței micuți
pentru șoricuți.

Doar la vinătoare
e dibace tare...

Albă cum e creta,
Pisu Pompineta
prinde șoareci
cu șareta.

MĂGĂRUȘ

Colb de stele poartă-n chică,
la poveri e încercat :
Robotică-fără-frică...
Cine să-l fi inventat ?

Cînd îl ieși cu bunătate,
se arată blînd și bun.
Dimpotrivă, rău e foarte
de te porți cu el altcum.

Poartă turma după sine,
duce-n spate greu samar...
Poate vrea să-i spui mai bine
diligență — nu măgar.

Dacă-l cerți cumva cu biciul
din copite zvîrle-ndat'.
E măgar el, Măgăriciul ?
Poate-l știți pe vinovat.

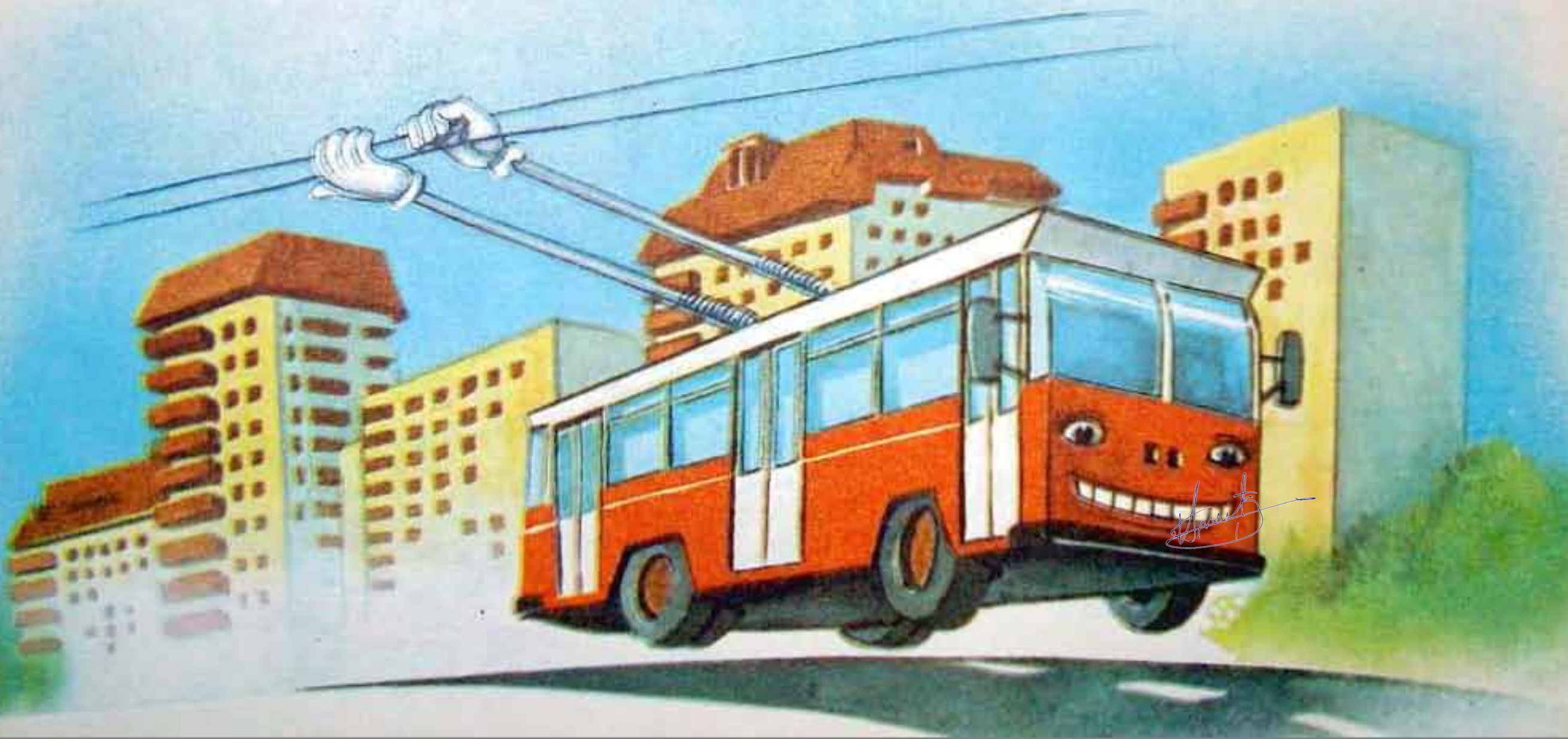
ACROBATUL TROLEIBUZ

Brate lungi,
pe două dungi ;
chiar cu scara nu le-ajungi.

Acrobatul Troleibuz
mereu se ține de sus.

Brate suple,
sîrme duble,
ditai ursul nu le rupe.

Bate orașu-n lung și-n lat
Troleibuzul acrobat...

CĂLUȘEI

Alergare roată-roată
cai de basm, în cavalcadă.

Călușeii —
spume, spume —
cei mai ageri cai din lume.

Roată-roată
alergare :
Radu pe cal roib răsare.

Ageri,
veseli
călușei —
mult aș mai zburda cu ei.

În friie și în oglinzi
timpul
oare cum să-l prinzi ?

Hopa-hop, hopa-hop,
în mecanicul galop.

Călușeii. Spume, spume.
Cei mai ageri cai din lume !

CRESC DRUMURILE...

Primul drum mi te-a purtat
de pe pat la colț de pat.

Iar al doilea, de-a bușe,
de la sobă pîn'la ușe.

Ai ajuns pe primii pași
pîn-la scară și grilaj.

La portiță te-ai oprit.
Lumea — cum ? — nu s-a sfîrșit ?

Nu e lumea un ponor
între mama, vis și flori ?

Uite, dincolo de poartă,
un mînz înșăuat te-așteaptă...

DESCOPERIRI

Patru ani are băiatul,
a pornit să vadă satul.

Patruzeci de sulite
trec prin sat — sînt ulițe.

Cîte unele, grăbite,
s-au lovit — și-s îndoite.

Îndopată cu lipie
moara face gălăgie.

Ciuturile, ai văzut,
ne dau apa de băut.

Casele, albe vițele,
miere dulce sug la stele.

Patru ani are băiatul,
nu se mai sfîrșește satul.

Luna vine în ferestre,
el e mic și sat mai este...

PODEȚUL

Unde ne-am plimbat, copii ?
La podețul dintre vii.

Podul peste ce trecea ?
peste-o vale strîmtă, rea.

Ce zărirăm dedesubt ?
rîu albastru, nă-nterupt,

purtînd grindă lîngă grindă
în a valului oglindă...

Și, cîntînd, fete, băieți...
...Am trecut peste podeț.

L-am trecut îndată, nu ?
Ionică nu trecu.

Cum, adică ?
I-a fost frică ?

Hai, băiete, mîna-n mîna,
îl vom trece împreună.

LA PRÎNZ

În castron, la prînz, acasă
cercuri-cercuri supa lasă...

— Cerc subțire
de grăsime,
n-ai vrea să te joci cu mine ?

Știu un drum ca-n palmă
neted ;
hai de-a dura,
n-am să preget !

— De atîta alergare,
fiule,
vei crește mare ;

însă cercuri
de prin supă
n-am prea auzit să fugă...

Ca s-alergi ca altul nimeni,
hai...
mănîncă-le mai bine !

CORABIA CU PEPENI

Prin Cîmpia Dunăreană,
trece-n vară o bostană.

Cu catargele spre nori,
stoluri sperie, de ciori...

Pepeni mici, pepeni mari
sînt ai brazdei
marinari.

Comandantul dumnealor,
un coțcar de bătrîior,

cîți nu știu „marinărie“
nu-i dă din bostănărie.

Îi așteaptă, ia aminte,
toți să fie copti... la minte.

PODGORII

Peste dealuri,
se alină
o răcoare de rugină.

Vițele, la cingători,
au dulceață în culori.

Mustul dă și el dovadă
că-i de miere-adevărată.

Cumpănind dulce rod,
am la cramă un nepot.

L-ați văzut ? Ca podgorenii
ține pîntecele câinii.

Soarbe pe nerăsuflete
parcă dealurile toate...

Dulce deal, dulce vale ;
dulci obrajii Dumisale.

HARAP ALB

Miejii albi, cojile negre,
negre mîinile pereche.

Cel ce nuci a tot mîncat
are palme de harap.

Cu-aşa mâini şi-obraji, acasă
cum să te așezi la masă ?

— Rogu-te, frate săpun,
albe fă-mi-le, fii bun..

Dar nici apa, nici clăbucii
nu alungă negrul nucii.

— Mamă, azi n-am ce să fac,
ai la masă un harap.

BARCA

Fă-te, barcă, lună bună,
fă-te barcă, lună,
cînd a soarelui cunună
stă în lac s-apună.

Pune-ți proră de cleștar,
vislă de rogoz,
și desfă-ți pe val, arar,
palidele cozi.

Lasă, lună, barca ta
lingă mal să-mi vină,
cu un nufăr alb în ea,
nufăr de lumină...

COARDA

De la prag
pînă la poartă
o Onucă și o coardă.

Sare fata,
coarda-i ține
zborul gleznelor feline.

Înainte
și-napoia
îi urmează fetei voia.

Face opturi,
le desface —
sub mișcarea ei
dibace...

Pas săltat,
dublu pas,
coarda-n loc n-a rămas —
fata mea, mare as !

Ca elicea
se învîrte
coarda, și fetița rîde.

Sare fata,
coarda-i ține
zborul gleznelor feline.

JOC

Țică-Mărunțică,
nu știe nimică :
nici să țină
tocul,
nici să-nceapă jocul ;

nici să coasă,
nici să vină
din grădină
singură, în casă...

Am s-o-nvăț îndată
în bancă
să șadă.
Și, așa, să scrie
fluturi pe hîrtie.

Azi am treburi multe,
am s-o-nvăț
s-ajute
la spălat, dereticat...

Iar cînd treaba
e gătată,
hai la jocuri, dragă fată,

să ne veselim acuș :
ineluș, ineluș,
sîntem harnice păpuși,
Ineluș
învîrtecuș...

PLAJĂ

Soare — oală goală —
ne-ai văpsit cu smoală.

Umeri ca văpaia :
smoală de Mamaia.

Ploaie — babă neagră —
fă-mi un duș, să-mi treacă.

Paparude rude,
pîn' la oase ude.

Un-doi...
fugi, Paparudo!

NECAZURI

Trenul zboară
spre o
gară...
Și la gară cin' coboară ?

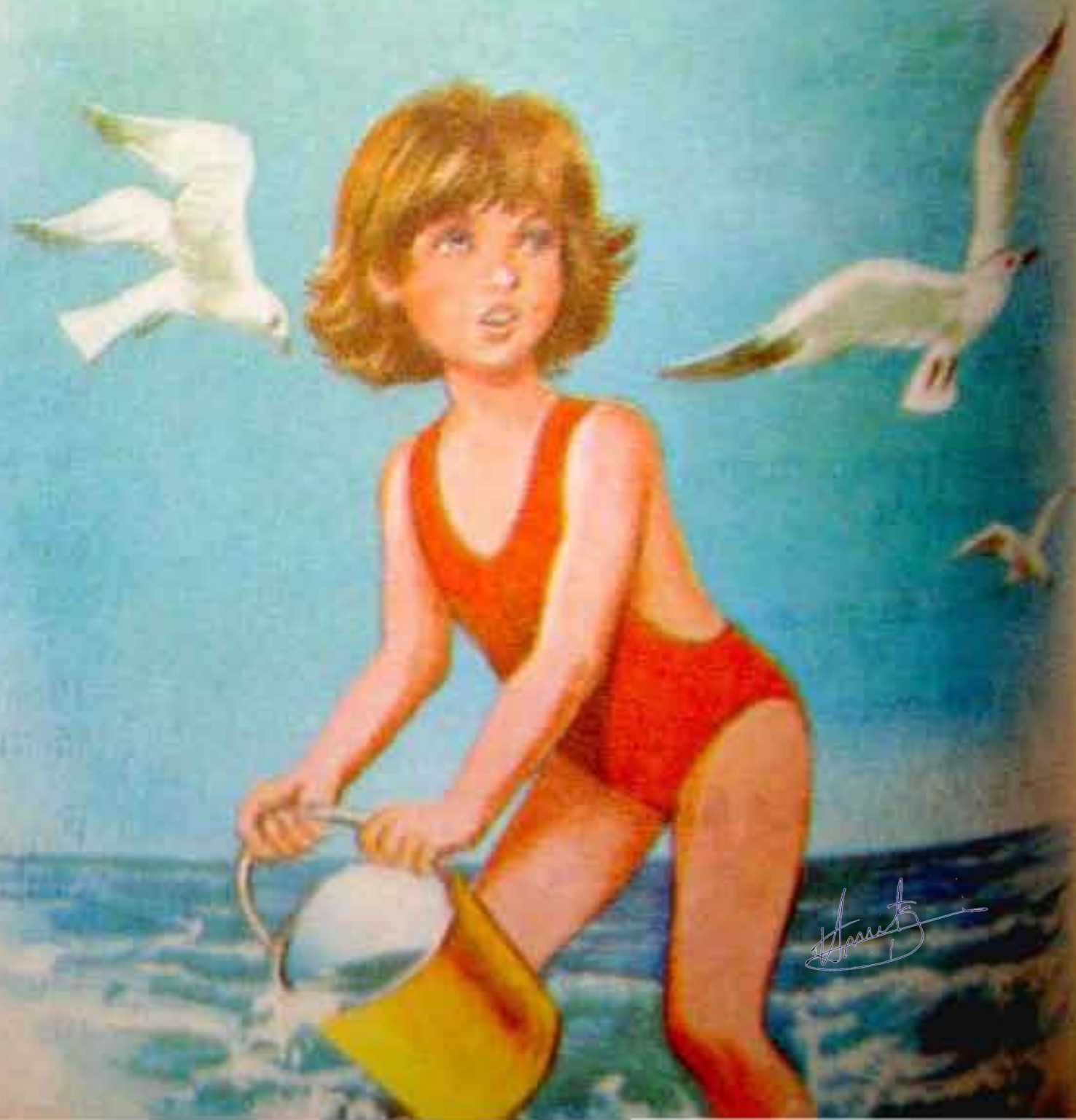
O pereche
de sandale,
scoici albastre
de la mare ;
o rochiță înflorită,
o fetiță
necăjită...

— De ce plingi, copilă dragă ?
bunicuța o întreabă.

— Tristă oare cum n-aș fi,
cînd deloc
nu izbutii
să-i culeg bunicii mele
ale valului dantele.

Lîngă piept de le-adunam,
le pierdeam
pîn' la liman,
și îmi rămîneau din ele
colb de soare, colb de stele.

Iar în larg, cu zboruri line,
pescăruși
rîdeau de mine
că sînt mică
și nu pot
marca-n pumni pe țarm s-o scot.

PATRU FRAGI

Liniști peste cort coboară,
prin făget izvoare curg ;
către casă dorul zboară —
stea-alună în amurg.

Pentru tine, scumpă mamă,
din poiene am cules
trup suav de gențiană,
vis de munte, dor ales.

Ție, soră, soră mică,
ce adormi cu mine-n gând,
ți-am trimis cu o furnică
patru fragi și-un greier blînd.

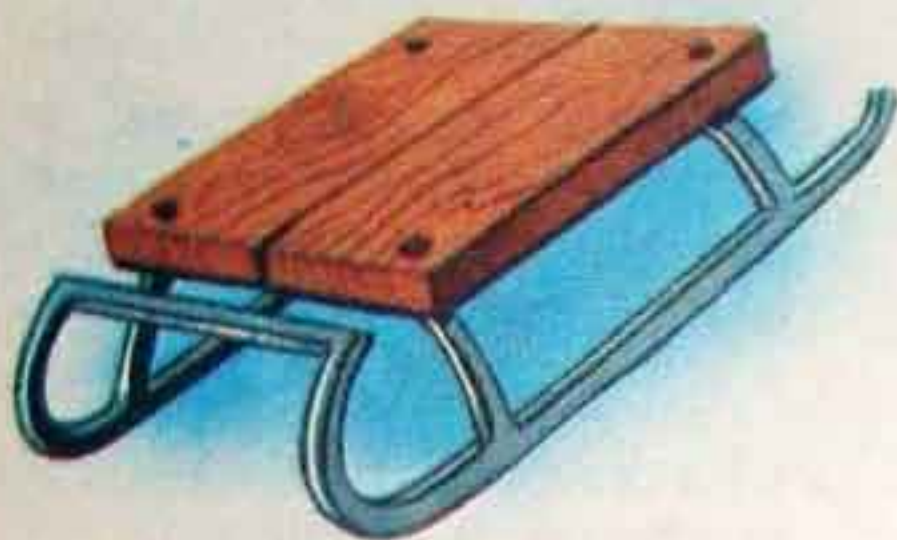
TREN DE MUNTE

Mocăniță, tren de munte,
cine-ți puse șina-n stei
și-ți zvîrli pe riuri punte,
muntele pieptiș să-l iei ?

Că-ntre stînci și Arieș
te strecuri ca un dihor ;
intri-n codru, iară ieși
și pufnești de zor, de zor...

Iată, crestele cărunte
le zăresc, mă cheamă sus.
Mocăniță, tren de munte,
mulțumesc că m-ai adus !

SĂNIUTA SFĂRÎMATĂ

Fulgii iernii risipiți
troienesc vîlceaua toată.
Doi copii privesc mîhniți
săniuța sfărîmată.

În troiene îngropat
cel mai mic, rănit, murmură :
— Măi... amară căzătură !
cum să mai ajung în sat ? !

Pe cellalt, pufnind în barbă,
vîntul dă să-l ispitească :
— Du-te, veste dă degrabă
la o casă omenească !

Cale lungă, cale grea,
n-ai să poți sui cu dînsul ;
lasă-l învelit în nea,
îl alint... îi trece plînsul.

— Cum ? În viscol să rămînă ?
Vînt zălud, nu ți-e rușine
de povăța ta hapsînă ?
Nu ți-l las, îl iau cu mine !...

Și-a pornit încet spre casă,
încordîndu-și greu spinarea.
Iar în urmă, furioasă,
barba vîntului, geroasă

astupa cu fulgi cărarea.

UITE IARBĂ NOUĂ...

De pe deal dezghețul
a gonit zăpada...
Uite, în livadă,
dă în muguri mlada.

Umed bot viței
au întins spre mine,
brațele, cu iarbă,
nu mi-s încă pline.

Iau pe umăr coasa,
să tai iarba crudă.
Cam grăbit sînt însă,
iarba nu-i crescută.

Soarele mă vede,
cald din cer zîmbește

.

Iar în jur — minune !
Uite, iarba crește.

VESTITORUL PRIMĂVERII

Radu are în caiet
un secret.
Primăvară, vii prea-ncet...

Patru ani băiatul are
și-a cules cu-ndeminare
un... (E taina lui cea mare.)

Tot închis caietul ține.
Ziua Mamei
cînd mai vine ?

Ore trec
prin calendare,
el așteaptă cu răbdare,
cea mai dragă-aniversare...

Primul, primul ghiocel.
Cel dintîi
cules de el —
din culori și din lumină
și din inimă senină...

COAMA TA — SOARE ȘI VÎNT

Ai venit dintr-o poveste ?
Coama ta — soare și vînt.
Loc în cartea mea mai este
pentru zborul tău de gînd...

Ești născut ca o minune
în priviri de năzdrăvan ?
Friie nu te vor supune,
nu te-om da nicicînd pe bani.

Vii cu bucuria noastră
pe-o fereastră de senin ?
Sub copita ta măiastră,
plaiul freamătă felin.

Unde zbori o feerie...
Pe-ncordatul tău grumaz
puștiul ce-mi seamănă mie
lin își trece-al său obraz...

Peste dor, peste poveste
cale fără-mpeticiri...
Soare-n sufletul meu este
raza gleznelor subțiri.

CASA CU VRĂBII

Printre vișini și gutui,
împrejurul casei mele,
zboară, ale nimănui,
ziua — vrăbii, noaptea — stele...

Cuiburi mari de vrăbii mici
dunga streșinilor poartă ;
casa lor să nu le-o strici —
că n-au lacăte la poartă.

Ceruri largi cu stele-maci
împrejurul lor se-adună.
Cu un strigăt să nu spargi
luminoasa lor cunună.

Printre vișini și gutui,
umblă vrăbii, umblă stele,
umblă cerul albastrui
al copilăriei mele.

CĂPRIOARĂ, FLOARE RARĂ

Stea ușoară parcă zboară
prin pădure... Cine ești ?
Căprioară, floare rară
a pădurii românești ?

Paști din iarbă numai rouă,
din izvor sorbi cerul clar.
La urechile-amîndouă
porți luceferi de cleștar.

Liniști, soare în poiană,
triluri, șopote, alint...
Dar ce zgomot răgușit
liniștea pe ochi răstoarnă ?

Bum... bum... pac ! Îndepărtatul
glas de armă, mușcător...
Și-a muștrat cu tragăn bradul
nevăzutul vînător.

Înfundat, tot mai departe
zgomotul se stinge-n mit.
Numai teama — fulg de moarte —
căprioară, te-a rănit.

Zgomotul să nu te doară ;
vis de codru daurit,
inflorită primăvară
codrul a învăluit.

Bună dimineța, zîină
a-mprimăvăratei firi.
Raza soarelui îngină
zborul gleznelor subțiri.

PRIN PĂDURE, CINCI ARICI

Prin pădure, cinci arici —
pogonici
cu pașii mici —
merg cu daruri la bunici.

Aricele cel mai mare
duce coșul cu mâncare.

Cel de-al doilea,
ușor
poartă-n creștet un ulcior.

Iar țeposul mijlociu
duce-o floare
la... chipiu.

Cel de-al patrulea zburlici
duce-o vestă
cu arnici.
Doar mezinul, bată-l vina,
și-a pierdut pe drum botina.

S-a întors s-o caute...
Și' găsi
cinci flaute.
Și-ncepu să șuiere

— Parcă-ar fi cinci fluiere !

Prin pădure, cinci arici
pogonici
cu pași voinici —
merg cu hora la bunici.

ȚARA MEA

România, zări înalte
plai de doină și eroi.
Munții,
frate lângă frate,
din milenii vin cu noi.

România, numai soare
pe-al copiilor obraz.
Anii,
floare lângă floare,
cîntă patria de azi.

România ne veghează
zborul către viitor.
Creștem,
rază lângă rază,
sub eterne Trei Culori.

Lector **IOANA RICUS**
Tehnoredactor **AURICA IORDACHE**
Bun de tipar 24.03.1987
Apărut 1987
Coli de tipar : 5
Întreprinderea Poligrafică „Oltenia”
Craiova
Cd. 279

Lei 12,50